

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobkyně: **V.C.**, bytem ■■■, právně zastoupené Mgr. Hedou Wichovou, advokátkou se sídlem Bílkova 132/4, Praha 1, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ■■■, č. j. ■■■,

t a k t o :

- I. **Žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne ■■■, č. j. ■■■ se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobkyně domáhala zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byly zamítnuty její námítky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne ■■■, č. j. ■■■. Tímto prvostupňovým rozhodnutím žalovaná podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) s přihlédnutím k článku 15 a 16 odst. 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Moldavskou republikou o sociálním zabezpečení č. 85/2012 Sb. m. s. přiznala žalobkyni od 1. 10. 2012 starobní důchod ve výši 2 136 Kč měsíčně. Současně bylo konstatováno, že podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 324/2012 se od ledna 2013 zvyšuje tento důchod na 2 168 Kč měsíčně.

Žalobkyně namítala, že žalovaná postupovala v rozporu s platnými právními předpisy, zejména zákonem 500/2004 Sb., správním řádem (dále jen „správní řád“), když nesprávně poskytnutým poučením uvedla žalobkyni v omyl. Žalobkyně opakovaně od roku 2003 navštěvovala pracoviště Okresní správy sociálního zabezpečení (dále jen „OSSZ“) Liberec, aby zde sepsala žádost o starobní důchod. Zaměstnankyně tohoto pracoviště, konkrétně paní Ing. A.D., I.V. a K.W. žalobkyni pravidelně mylně informovaly, že jako státní příslušník Moldavské republiky nemá nárok na vyplácení důchodu v České republice, neboť podle právních předpisů České republiky nesplnila potřebnou dobu pojištění, a s Moldávií, jako nástupnickým státem Sovětského svazu, je bezesmluvní vztah, a tudíž písemné podání žádosti

o starobní důchod nemá smysl. V důsledku vadného, nedbalého a neodpovědného uplatňování veřejné moci ze strany OSSZ Liberec tak dle přesvědčení žalobkyně vznikla tomuto správnímu orgánu kvazidelikt ní odpovědnost. Postupem OSSZ Liberec byl porušen § 4 správního řádu, zejména povinnost přiměřeně poučit žalobkyni o právech a povinnostech vyplývajících z právních předpisů týkajících se konkrétního procesního úkonu, když bylo zjevné, že takové poučení je ve vztahu k osobním poměrům žalobkyně zjevně potřebné. Žalobkyně, jako cizinka nemluvící perfektně česky, se nemusela v množství právních předpisů a mezinárodních smluv České republiky dobře orientovat. V důsledku porušení výše uvedené povinnosti nemohla žalobkyně uplatnit svá práva a oprávněné zájmy garantované čl. 30 Listiny základních práv a svobod. Tím, že pracovnice OSSZ Liberec opakovaně odmítaly s žalobkyní žádost o starobní důchod sepsat a vyhověly jí až dne 17. 10. 2012, nebyla žalobkyni pro výpočet starobního důchodu s ohledem na skončení platnosti Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. započítána doba pojištění získaného na území Moldávie. Žalobkyně proto navrhovala, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že žalobkyni byl přiznán starobní důchod od 1. 10. 2012, tj. od účinnosti Smlouvy mezi Českou republikou a Moldavskou republikou o sociálním zabezpečení č. 85/2012 Sb. m. s., na jejímž podkladě mohla být žalobkyni zhodnocena doba pojištění potvrzená moldavským nositelem pojištění. Dle žalované tudíž není pravdou, že žalobkyni nebyla zohledněna doba pojištění, kterou získala na území Moldavské republiky. Platnost Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. byla ukončena dne 26. 8. 2005. Teprve v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009 č. j. I. ÚS 420/09-32 bylo nutné tuto dohodu považovat za platnou až do 23. 9. 2009, tj. do publikace sdělení o ukončení její platnosti ve Sbírce mezinárodních smluv. Vůči nástupnickému státu Moldávii to konkrétně znamená, že výše uvedená dohoda platila i od doby ukončení sukcesních jednání, tj. od 26. 8. 2005 až do 22. 9. 2009. Namítá-li žalobkyně, že byla ze strany pracovnic OSSZ mylně pravidelně informována, že jako státní příslušník Moldavské republiky nemá nárok na vyplácení důchodu v České republice, není o tomto tvrzení ve spisové dokumentaci žádný důkaz. Pokud se žalobkyně na OSSZ obracela v období od 26. 8. 2005 do 22. 9. 2009, pak pracovnice OSSZ nepochybily, neboť stěžejní náleze Ústavního soudu je datován až 3. 6. 2009. Žalovaná dále zdůraznila, že pro řízení o přiznání dávky důchodového zabezpečení striktně platí zásada dispozitivity. Je proto na účastníků řízení, zda žádost o dávku důchodového pojištění uplatní či nikoliv. Spisová dokumentace neobsahuje žádnou písemnost prokazující, že by se žalobkyně v minulosti na žalovanou obrátila buď přímo, nebo prostřednictvím OSSZ se žádostí o přiznání starobního důchodu. Učinila tak až dne 17. 10. 2012, tj. v době, kdy již Dohoda mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. neplatila. Na poli sociálního zabezpečení je však mezi Českou republikou a Moldavskou republikou v platnosti smlouva, od jejíž účinnosti, tj. od 1. 10. 2012, mohl být starobní důchod žalobkyni přiznán. Žalobkyně na území České republiky získala jen 7 roků a 142 dnů pojištění a pouze z přihlídnutí k moldavské době pojištění splnila potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod. Závěrem žalovaná konstatovala, že ze zákona o důchodovém pojištění vyplývá, že pojištěnec má nárok na „zaručenou“ výši důchodu, jen pokud jde o základní výměru důchodu dle § 33 odst. 1 zákona

o důchodovém pojištění a podle odst. 2 věty třetí téhož zákona na procentní výměru ve výši 770 Kč měsíčně, a to za předpokladu splnění podmínek pro vznik nároku na starobní důchod.

V replice k vyjádření žalované žalobkyně uvedla, že nebyla poučena o tom, že by se mohla domáhat protokolace jednotlivých úkonů správního orgánu. Žalobkyně se opakovaně domáhala sepsání žádosti o starobní důchod na předepsaném tiskopisu, pravidelně však byla pracovníci OSSZ Liberec ústně informována o nemožnosti sepsání takové žádosti. K prokázání svých tvrzení žalobkyně navrhuje vyslechnout pracovnice OSSZ Liberec uvedené v žalobě. Žalobkyně zdůraznila, že postupovala na základě důvěry v odbornost dotčených pracovníků a řídila se jejich nesprávnými pokyny. V důsledku jednání těchto pracovníků nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav věci. Postup správního orgánu nebyl v souladu se zásadou legality, zásadou zákazu zneužití pravomoci a správní úvahy, zásadou proporcionality a ochrany dobré víry, zásadou ochrany veřejného zájmu, nestranného přístupu a legitimního očekávání. V důsledku aplikace nové smlouvy mezi Českou republikou a Moldavskou republikou č. 85/2012 Sb. m. s. účinné od 1. 10. 2012 byla žalobkyně na svých právech na starobní důchod oproti předchozí právní úpravě poškozena. Dle původního výpočtového základu ze dne 3. 9. 2013, který zahrnuje celou dobu pojištění za odpracovanou dobu jak v České republice, tak v Moldavské republice, vyplývá, že by jí mohl být přiznán důchod ve výši 6 942 Kč, zatímco dle aktuální právní úpravy je to pouze 2 230 Kč.

K tvrzení žalobkyně uvedeným replice žalovaná konstatovala, že pokud by žalobkyně na sepsání žádosti o dávku důchodového pojištění skutečně trvala, jejímu požadavku by bylo vyhověno. Zdůraznila, že žádné ustanovení zákona o důchodovém pojištění ani jiného právního předpisu orgánům sociálního zabezpečení ani orgánům rozhodujícím ve věci mezinárodní ochrany neukládá povinnost informovat cizince o vzniku nároku na starobní důchod v důsledku možnosti započtení doby jeho zaměstnání v zemi jeho původu, neboť tato doba nemůže být orgánům sociálního zabezpečení ani známa.

Ze správního spisu předloženou žalovanou soud ověřil tyto, pro danou věc rozhodné skutečnosti:

Dne 17. 10. 2012 uplatnila žalobkyně prostřednictvím OSSZ Liberec žádost o přiznání starobního důchodu od 26. 2. 2005. V žádosti je uvedeno, že žalobkyně dosud nikdy žádost o starobní důchod nepodala, neboť pracovníci OSSZ Liberec byla opakovaně informována, že s Moldávií, jakožto nástupnickým státem Sovětského svazu je bezesmluvní vztah, a tudíž písemné podání žádosti nemá smysl.

Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2013, č. j. 466 026 954/423 žalovaná podle § 29 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění s přihlédnutím k článku 15 a 16 odst. 2 Smlouvy mezi Českou republikou a Moldavskou republikou o sociálním zabezpečení č. 85/2012 Sb. m. s. přiznala žalobkyni starobní důchod od 1. 10. 2012, kdy tato smlouva vstoupila v platnost, ve výši 2 136 Kč měsíčně. Podle vyhlášky Ministerstva práce a sociálních věcí č. 324/2012 Sb. byl tento starobní důchod od ledna 2013 zvýšen na 2 168 Kč měsíčně. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaná mimo jiné uvedla, že žalobkyni nelze přiznat starobní důchod od 26. 2. 2005, protože žádost o starobní důchod podala až dne 17. 10. 2012, tj. po ukončení platnosti Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských

socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. ve vztahu k Moldávii, a také proto, že na území Moldavské republiky od 26. 10. 2003 dosud pobírá starobní důchod.

Dne 2. 9. 2013 podala žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí prostřednictvím OSSZ námitky, ve kterých nesouhlasila s tím, že jí starobní důchod nebyl přiznán od 26. 2. 2005, jak požadovala ve své žádosti. Tvrdila, že v roce 2003, 2004 i v následujících letech byla na OSSZ Liberec informována, že Dohoda mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. není ve vztahu k Moldávii platná a že pokud by žádost o starobní důchod požadovaný od 26. 2. 2005 uplatnila například v roce 2004, nechala by si zastavit výplatu starobního důchodu v Moldávii.

Napadeným rozhodnutím žalovaná námitky žalobkyně zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedla, že Dohodu mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. by bylo v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu možné aplikovat jen v případě, že by jí Česká republika byla vázána v době podání žádosti. Žalovaná odkázala na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Ads 101/2008 – 69 a č. j. 6 Ads 40/2003 – 48. Podle této dohody není možné posuzovat žádosti ve vztahu k Moldávii uplatněné po datu ukončení platnosti dohody, a to ani v případě, že nárok na důchod vznikl za doby platnosti dohody. Jelikož žalobkyně uplatnila žádost o starobní důchod až po skončení platnosti dohody, tj. 17. 10. 2012, nemohlo být ke dni 26. 2. 2005 přihlédnuto k dobám pojištění získaným na území Moldávie, ale pouze k dobám pojištění podle českých právních předpisů. Žalobkyně k uvedenému datu získala pouze 7 roků a 142 dnů pojištění a nesplnila tak podmínku potřebné doby pojištění. Nová smlouva, která vstoupila v platnost dne 1. 10. 2012, žádné nároky na dobu před jejím vstupem v platnost nezakládá, jak je výslovně uvedeno v článku 26 odst. 1 této smlouvy. Žalovaná dále upozornila na § 83 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, podle kterého je OSSZ povinna sepsat žádost o dávku důchodového zabezpečení. Nesmí odmítnout sepsání žádosti, ani když má za to, že občan nesplňuje podmínky pro nárok na dávku důchodového pojištění, nebo není-li žádost občana doložena potřebnými doklady. Pokud by žalobkyně chtěla skutečně žádost o starobní důchod uplatnit, OSSZ byla povinna jí vyhovět. Žalobkyně však toto své právo během platnosti dohody nevyužila a žádost o starobní důchod podala až 17. 10. 2012. Přiznat starobní důchod od 26. 2. 2005 a vyhovět námitkám žalobkyně proto nelze, neboť k tomuto datu nelze přihlédnout k dobám pojištění na území Moldávie. Závěrem žalovaná konstatovala, že vyhověla žádosti žalobkyně o starobní důchod částečně tím, že důchod přiznala od 1. 10. 2012, kdy byly s ohledem na nabytí platnosti Smlouvy mezi Českou republikou a Moldavskou republikou o sociálním zabezpečení č. 85/2012 Sb. m. s. splněny podmínky pro nárok i výplatu starobního důchodu. Žalovaná uzavřela, že pokud by přísně formálně posuzovala skutkový a právní stav věci pouze k datu 26. 2. 2005, znamenalo by to pro žalobkyni odnětí starobního důchodu přiznaného předběžně vykonatelným rozhodnutím ze dne 26. 8. 2013. S ohledem na celkový kontext a dopad právních důsledků rozhodnutí na žalobkyni shledala žalovaná takový postup jako nevhodný, neboť by žalobkyně musela následně podávat novou žádost o starobní důchod, pokud by chtěla starobní důchod přiznat alespoň od 1. 10. 2012.

Dne 26. 2. 2015 proběhlo ve věci ústní jednání, při kterém žalobkyně i žalovaná setrvaly na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobkyně zdůraznila, že žalobkyně se na OSSZ Liberec v minulosti evidentně obracela za účelem sepsání žádosti o starobní důchod. Tím, že pracovnice OSSZ žádost sepsat odmítly, porušily správní řád, konkrétně základní zásady činnosti správních orgánů. Tento postup vedl k vydání nesprávného rozhodnutí ze strany žalované. Zástupkyně žalované konstatovala, že prověřila, že nedošlo k porušení § 83 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, neboť žalobkyně se na pracovnice OSSZ v Liberci v minulosti obracela vždy pouze s žádostí o informace. Návrh na provedení důkazu svědeckou výpovědí žalobkyně a pracovnic OSSZ Liberec Ing. A. D., I. V. a K. W. soud zamítl, protože jej považoval pro své rozhodnutí za nadbytečný.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a z hlediska žalobních bodů s tím, že byl vázán skutkovým i právním vztahem v době rozhodování správního orgánu dle § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z hlediska práva aplikovatelného na posuzovanou právní věc je nesporné, že nárok žalobkyně na starobní důchod a jeho výši je nutno posuzovat podle zákona o důchodovém pojištění. Citovaný zákon v § 28 stanoví, a stanovil i v době vydání správního rozhodnutí napadeného žalobou, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal potřebnou dobu pojištění a dosáhl stanoveného věku, popřípadě splňuje další podmínky uvedené v tomto zákoně. Z ustanovení § 29 tohoto zákona dále plyne, že pojištěnec má nárok na starobní důchod, jestliže získal dobu pojištění nejméně a) 25 let a dosáhl alespoň věku potřebného pro vznik nároku na starobní důchod (dále jen „důchodový věk“) před rokem 2010.

Podle § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění u pojištěnců narozených v období let 1936 až 1977 se důchodový věk stanoví podle přílohy k tomuto zákonu. Stanoví-li se důchodový věk s přičtením kalendářních měsíců, považuje se za důchodový věk věk dosažený v posledním přičteném kalendářním měsíci v den, který se číslem shoduje se dnem narození pojištěnce; neobsahuje-li takto určený měsíc takový den, považuje se za důchodový věk ten věk, který je dosažen v posledním dni posledního přičteného kalendářního měsíce. Důchodový věk žalobkyně, ženy narozené v roce 1946, která vychovala jedno dítě, je 58 roků a 4 měsíce a žalobkyně ho dosáhla 26. 2. 2005. Od tohoto data také žalobkyně požadovala přiznat starobní důchod.

V daném případě není sporu o tom, že žalobkyně požádala o přiznání starobního důchodu poprvé dne 17. 10. 2012. V žádosti sama konstatovala, že nikdy před tím žádost o starobní důchod nepodala. Uvedla, že se tak stalo v důsledku nesprávného poučení ze strany pracovnic OSSZ Liberec, které ji opakovaně informovaly o tom, že s Moldávií, jakožto nástupnickým státem Sovětského svazu, nemá Česká republika smluvní vztah, a podání žádosti o starobní důchod proto nemá smysl.

Žalobkyně si je vědoma toho, že podala žádost o starobní důchod v době, kdy již byla ukončena platnost Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. Platnost této dohody

skončila ve vztahu k Moldávii dne 22. 9. 2009 (srov. nález Ústavního soudu ze dne 3. 6. 2009, sp. zn. I. ÚS 420/09).

Dle judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. zejména rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 Ads 40/2013, publikovaný pod č. 1032/2007 Sb.NSS) lze Dohodu mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení č. 116/1960 Sb. m. s. ohledně posouzení podmínek pro nárok a výši starobního důchodu aplikovat jen v případě, že je jí Česká republika vázána vůči nástupnickému státu Sovětského svazu v době, kdy je podána žádost o tento důchod. Tento názor byl potvrzen i dalšími rozsudky, např. rozsudkem ze dne 8. 7. 2011, č. j. 3 Ads 87/2011 – 39 nebo rozsudkem ze dne 11. 4. 2012, č. j. 6 Ads 19/2012 – 16.

Získání potřebné doby pojištění a dosažení stanoveného věku se musí posuzovat podle právního stavu, který tu je v době podání žádosti o starobní důchod, neboť správní orgán o ní nemůže rozhodovat na základě již neplatných právních předpisů, pokud nová právní úprava nestanoví jinak. Proto v projednávané věci nebylo možné při posuzování splnění podmínek pro vznik nároku žalobkyně na starobní důchod vycházet z období žádosti o přiznání této dávky předcházejícího a o podání žadatelky rozhodovat podle právního stavu, který již od zahájení řízení neexistoval.

Přiznat žalobkyni starobní důchod od 26. 2. 2005 proto nelze, neboť k tomuto datu nelze přihlídnout k dobám pojištění na území Moldávie. I když se uvedené závěry mohou žalobkyni subjektivně jevit jako nespravedlivé, nutno v této souvislosti dodat, že soudní moci nepřisluší v rámci jejího výkonu rozšiřovat meze relevantního právního rámce nad jejich limity (čl. 90, čl. 95 odst. 1 Ústavy ČR, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod).

Žalovaná dle soudu nepochybila, když při výpočtu výše starobního důchodu žalobkyně aplikovala Smlouvu mezi Českou republikou a Moldavskou republikou o sociálním zabezpečení č. 85/2012 Sb. m. s., platnou od 1. 10. 2012, na jejímž podkladě mohla být žalobkyni zhodnocena doba pojištění potvrzená moldavským nositelem pojištění. Žalobkyni tak mohlo být vyhověno alespoň částečně. Žalobkyně na území České republiky získala jen 7 roků a 142 dnů pojištění a pouze z přihlídnutí k moldavské době pojištění splnila potřebnou dobu pojištění pro nárok na starobní důchod.

Soud neprováděl výslech pracovníků OSSZ v Liberci, neboť to považoval pro své rozhodnutí za nadbytečné. Z jakého důvodu žalobkyně podala žádost o starobní důchod až dne 17. 10. 2012 není pro projednávanou věc rozhodné. Tvrzený nesprávný postup správního orgánu v době předcházející podání žádosti o starobní důchod soud v tomto řízení přezkoumávat nemůže.

Na základě shora uvedených závěrů soud neshledal žalobu důvodnou a postupem dle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

Podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce úspěch ve věci neměl, úspěšný žalovaný správní orgán nemá na náhradu nákladů řízení podle § 60 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 118d odst. 1 zákona č.

582/1991 Sb. nárok. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 26. února 2015

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.
samosoudkyně